



ชายหนุ่มเหวี่ยงร่างแบบบาง ลงบนที่นอน
เนื้อหยาบอย่างไม่ปราณีปราศรัย ก่อนจะโถมร่างสูงใหญ่ทาบทับลงไป แล้วตรึง
สองมือเล็กๆที่พยายามจะใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับเขาไว้กับที่นอนด้วยมือแข็งแรง

“อย่านะคะพี่เทพ อย่าทำอะไรมันเลย มันขอร้อง” หญิงสาวอ้อนวอน
ด้วยน้ำเสียงสั่นระรัว หยดน้ำใสๆรินไหลจากดวงตาคู้งาม ก่อให้เกิดความรู้สึก
เวทนายิ่งนัก

“พี่รักมัน รักมานานแล้วด้วย มันเป็นของพี่เถอะนะ” ลี้นเสียงกระเส้านั้น
เขาก็ก้มหน้าลงไป ไข้ปลายจมูกโด่งไข้ชอกคอขาวผ่องอย่างโหยหาและรักใคร่
เต็มหัวใจ

“ถ้าทำอย่างนี้แล้วพี่เทพจะเลิกเกลียดเล็กแค่นั้นแทน มันก็ยินดีค่ะ” คราวนี้
น้ำเสียงของหญิงสาวเด็ดขาดขึ้น เป็นผลให้ชายหนุ่มชะงัก ผละจากชอกคอของเธอ
گرامของเขาขบเข้าหากันแน่น

“ทำไมนะ ทำไมมันถึงได้รักมันนัก มันมีอะไรดี แล้วพี่มีอะไรที่สู้มันไม่ได้
มันบอกมาซิ” เขาเค้นเสียงอย่างคนที่ปวดร้าวแสนสาหัส

“มีนรักแทน เพราะเขาเป็นคนดีและกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ แต่พี่เทพตรงข้ามกับเขาทุกอย่าง มีนขอเถอะ พี่เทพหยุดทำบาปเสียทีนะคะ มีนเชื่อว่า คุณอาและแทนต้องให้อภัยพี่แน่ๆ เพราะเขาสองคนรักพี่มาก”

“ไม่!”

“คัท!...พักอง!”

เสียงของชายวัยกลางคนร่างท้วมลอดผ่านโถงซิงทำลายความเงียบในบริเวณนั้น ยังผลให้ชายหนุ่มรีบผละออกจากร่างหญิงสาว ก่อนจะยื่นมือให้เธอจับเพื่อลุกขึ้น สีหน้าเคร่งเครียดของทั้งคู่เปลี่ยนเป็นยิ้มแย้ม

แล้วความเคลื่อนไหวแสนวุ่นวายก็เกิดขึ้นอีกครั้งในกองถ่ายละครเรื่องหนึ่ง ซึ่งได้นักแสดงฝีมือดีมีคุณภาพคับแก้ว ไม่ว่าจะเป็นพระเอกคิวทอง นางเอกเบอร์หนึ่ง ดาราชายหญิงรุ่นใหญ่ฝีมือจัดจ้านสองคนที่ต้องปะทะคารมกันตลอดเรื่อง... รวมทั้งดาราร้ายอันดับหนึ่งของเมืองไทยอย่าง **ปีخال โสรถาวร** ชายหนุ่มที่เพิ่งเข้าฉากไป

ทีมงานนำน้ำมาเสิร์ฟให้คนทั้งคู่

“โห เล่นได้เหมือนตัวเองเลยนะ” แพมหรือพามิลา นางเอกเบอร์หนึ่งของช่องแซวขำๆ หลังจากดื่มน้ำเรียบร้อยแล้ว และเพราะยังไม่ได้ถอดไวร์เลสทุกคนในกองจึงได้ยืนกันถ้วนหน้า ทำให้มีทั้งเสียงหัวเราะและเสียงตะโกนแซวจากมุมโน้นมุมนี้อย่างครึกครื้น แต่เสียงที่ตั้งและชัดเจนที่สุดเห็นจะเป็นผู้กำกับอารมณ์ดี

“พูดผิดหรือเปล่าแพม เทพนะนอนกับผู้หญิงหลายคนก็จริง แต่รักเดียวใจเดียวกับมีน ส่วนเจ้าเสือนอนกับทุกคน แต่ไม่รักใครสักคน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นครืนใหญ่ รวมทั้งจากปีخالเองด้วย...มันบ่งบอกถึงความภาคภูมิใจในตนเอง!

สิ่งที่พี่พลผู้กำกับพูดนั้นไม่ผิดเลย ปีخالเจ้าชู้อย่างร้ายกาจ สมกับชื่อเสียงของเขานั้นละ เกือบเจ็ดปีในวงการบันเทิง สิ่งที่ตีคู่มากับการแสดงอันจัดจ้านก็คือเรื่องข่าวคราวเกี่ยวกับความรัก ข้างกายปีخالไม่เคยขาดผู้หญิง และแน่นอนว่าเขามีผู้หญิงหลายคนในเวลาเดียวกัน ซึ่งพามิลาก็ไม่แปลกใจนักหรอกที่จะมี

หญิงสาวมากมายเข้ามาหาและยอมมอบกายถวายหัวใจให้เขา ปีخالในวัยสามสิบต้นๆ มีพร้อมทั้งชื่อเสียง ฐานะ และเสน่ห์อันล้นเหลือ

โดยเฉพาะใบหน้าเรียวยาวได้รูปสวย คิ้วเข้มจัด ดวงตาทรงอำนาจและคมซึ่งจมูกโด่งเป็นสันสวย ริมฝีปากบนหยักได้รูป ริมฝีปากล่างอímเต็มลีสด ไทน์จะผิวขาวดูมือร่าอย่างคนที่ดูแลตัวเองอย่างดี กับรูปร่างที่สูงสง่าสมส่วน แล้วยังท่วงท่าองอาจนั้นอีกละ

“แหม พี่อย่าพูดอย่างนี้สิ เดี่ยวแพมเข้าใจผมผิดพอดี” ชายหนุ่มหันไปตะโกนเล่นมุกกับผู้กำกับ เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกรอบ

ปีขาลมีภูมิลักษณ์อยู่ข้อหนึ่ง เขาจะไม่ยุ่งกับผู้หญิงในวงการเดียวกัน ด้วยเหตุผลที่ว่า ทำงานเหมือนกัน เรื่องที่จะพูดคุยก็รู้ดีอยู่แล้ว ไม่มีความตื่นเต้นสู้สาว ๆ วงการอื่นไม่ได้ พวกเธอมักคุยเกี่ยวกับเรื่องที่เขาไม่เคยรู้ มันทำให้ความลัมพันธ์ไม่น่าเบื่อ...เร็วเกินไปนัก

แม้จะมีผู้จัดการดารารายหลายคนพยายามติดต่อขอเขาให้ช่วยควงหญิงสาวในสังกัดของตนออกงานต่าง ๆ เพราะมั่นใจว่าทุกสายตาสวยจะพลอยจับจ้องหญิงสาวเหล่านั้นไปด้วย เป็นวิธีโปรโมตอีกทางหนึ่งที่ได้ผลเร็วเพียงชั่วข้ามคืน แต่ปีخالไม่สนใจ เขาจะควงแต่กับคนที่เขาพอใจเท่านั้น

“โอ้โฮ จีนจัง” พามิลากลัวหัวเราะเล่นมุกกลับ พลังถอดไวร์เลสส่งให้ทีมงานแล้วเดินออกจากห้อง ซึ่งทางทีมงานเข้าใจถ่ายทำนอกสถานที่ มันเป็นทั้งกระท่อมร้างที่พระเอกนางเอกมาติดอยู่ด้วยกัน เป็นห้องแคบๆ ที่เทพตัวละครในเรื่องเคยใช้เป็นที่พักหัวนอน หรือแม้แต่วันนี้มันก็กลายเป็นเรือนไม้ที่เทพจับมีนมาซังไว้

ระหว่างนั้นหนุ่มใหญ่ร่างท้วม ผิวคล้ำ ท่าทางกระชดกระช้อย ก็เดินสวนพามิลาออกมาจากห้องพักของเหล่านักแสดง เขาส่งยิ้มหวานให้หญิงสาวแล้วเดินหน้ามุ่มตรงมาหาปีخال พร้อมยื่นโทรศัพท์มือถือให้

“อ๊ะ รีบโทร. กลับหน่อย เดี่ยวจะขาดใจตายกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งไปซะก่อน”

“ใครพี่” ปีخالถามงงๆ ขณะที่ทีมงานกำลังถอดไวร์เลสให้เขา

“จะใครล่ะยะ ก็แม่เซเลบคนสวยของแกนั่นแหละ โทร.จิกอยู่ได้ เมื่อไหร่จะถ่ายเสร็จ เสร็จแล้วให้รีบโทร.หาหนูเลยนะคะ หนูคิดถึงพี่เสื่อจะแยแล้ว ฮู้ย ทั้งเลียนเวอร์ ทั้งน่าเบื่อ้มากมาก ฉันทไม่เข้าใจจริงๆว่าแกชอบผู้หญิงแบบนี้ได้ยังไง ไร้เสน่ห์ ไร้มารยาท ขาดความเฉลียว มีแต่ความสวย ความเสียว ไม่ไหวนะยะ” บ่นเสร็จจางนั้นก็สะดุ้งหน้าจากไป ปีขาลมองตามซ้ำๆ เพราะรู้ว่าพี่ตีนาหรือสันติ ผู้จัดการส่วนตัวของเขา บ่นไปอย่างนั้นแหละ ที่สุดแล้วเวลาเขามีปัญหา เคลียร์เรื่องผู้หญิงไม่ลงตัว ก็ได้พี่ตีนาช่วยเสมอ เขารู้ว่าพี่ตีนารักเขาอย่างที่เขาเองก็รักแกเหมือนเป็นคนในครอบครัว

“ครับ ลีน” ชายหนุ่มเลี้ยงออกมาจากความวุ่นวายของกองถ่ายเพื่อโทรศัพท์ โดยเลือกมุมเงียบๆในซอยต้นไถ่ๆบ้านไม้ ซึ่งเป็นซอยที่จะใช้ถ่ายทำฉากสุดท้ายของวันนี้เป็นที่คุย

“พี่ถ่ายละครอยู่จริงๆครับ” ชายหนุ่มพยายามอธิบายอย่างใจเย็น ลีนสาวสวยคู่ควงคนล่าสุดยังเป็นของใหม่ที่เข่าเพิ่งได้ลิ้มลอง

“ไม่เอาหนาคินดี เอาเป็นว่าคินนี้...พี่จะแก้ตัวเท่าจำนวนที่ลีนมีสคอลล์มาเลย โอเคมั๊ย” เขาทอดเสียงแบบมีเลศนัย ครั้นได้ยินเสียงวิ๊ดว้ายจากปลายสายก็ยิ้มออกมาด้วยความพึงพอใจและลำพองตน...สำหรับเขาแล้ว ผู้หญิงก็เหมือนของใช้นั้นแหละ เมื่อมันเก่า หมดสภาพ ก็จำเป็นต้องปลดระวาง เพื่อมองหาสินค้าใหม่ต่อไป!

พอวางสายจากลีนแล้ว ปีขาลก็กดโทรศัพท์อีกครั้ง เขารออยู่ครู่หนึ่ง ปลายสายก็รับและมีน้ำเสียงแปลกใจเมื่อรู้ว่าเป็นเขา

“งานยุ่งหรือเปล่าคะน้องน้อย” เสียงเขาหนุ่มทุ่มเต็มไปด้วยความอ่อนโยน “พี่จะลืมได้ยังไงคะ นี่เมมเบอร์น้องน้อยไว้เป็นคนพิเศษเชียวนะ ตกกลางว่ใจคงงานยุ่งหรือเปล่า เอาเป็นว่าพี่ส่งกำลังใจไปให้น้องน้อยจากตรงนี้...คิดถึงนะคะ แล้วคินนี้พี่จะโทร.หานะคินดี”

ขณะนั้นเองโทรศัพท์อีกสายก็โทร.เข้ามา เขาจึงรีบวางสายน้องน้อย ครั้นเห็นชื่อที่โชว์อยู่บนหน้าจอ รอยยิ้มนั้นก็ยิ่งฉีกกว้าง...หนึ่งในสินค้าที่อยากให้เขาใช้!

วางสายล่าสุดแล้ว ขณะที่กำลังจะหันหลังเดินกลับเข้าไปที่กองถ่าย ชายหนุ่มก็สะดุ้งด้วยความตกใจเมื่อพบว่า ตอนนี้สุดซอยเล็กแคบและเงียบไม่ได้มีเขายืนอยู่เพียงคนเดียว แต่มีชายชราผมเผ้ารุงรังปิดหน้าปิดตา เลื้อผ้าสกปรกและขาดวัน ในมือมีถุงกระสอบเก่าคร่ำคร่า กำลังยื่นมองมาที่เขา...

“อ้าว เฮ้ย เข้ามาได้ยังไงวะ” ชายหนุ่มพึมพำด้วยความแปลกใจ เพราะระหว่างที่คุยโทรศัพท์ที่อยู่เขาไม่เห็นใครเดินผ่านเข้ามาแน่ๆ แต่แล้วปีขาลก็ยกไหล่อย่างไม่สนใจ จะมาได้ยังไงเมื่อไรก็ช่างเถอะ ไม่เกี่ยวกับเขา

“หึ หึ หึ”

เสียงแค้นหัวเราะเชิงเหยียดเย้ยจากริมฝีปากดำคล้ำและแห้งผากนั้นทำให้ปีขาลต้องหันกลับไปมองอีกครั้ง

“มีอะไรหรือเปล่าครับลุง” ถามพลางเขม่นมองใบหน้าภายใต้ผมเผ้าแห้งกรัง แต่เพราะความสกปรกจึงทำให้เห็นไม่ชัด ไม่สามารถบอกได้ว่าแกเป็นคนหน้าตาอย่างไร

“เจ้าควรจะละอายกับสิ่งที่กำลังกระทำ” เป็นประโยคจากฝ่ายนั้นที่ทำให้ปีขาลต้องแปลกใจอีกคำรบหนึ่ง ทั้งจากถ้อยคำแปลกประหลาดและความทุ่มกั้ววานของน้ำเสียง ซึ่งไม่เข้ากันสักนิดกับสภาพของแก...สงสัยจะเป็นลิเกเก่าแฮะ

อย่างไรก็ตาม เรื่องนั้นก็ไม่สำคัญเท่ากับความหมายของคำพูดของแก

“โอ้ นึกว่าเรื่องอะไร” นี่แกคงแอบได้ยินเขาคุยโทรศัพท์ละสิ เลยอดรันทนไม่ได้ขึ้นมา ก็คงเหมือนผู้ใหญ่หลายๆคนในวงการที่หมั่นเตือนหมั่นให้สติเขานั้นละ แต่ปีขาลก็คือปีขาล ที่ไม่เคยยอมฟังใคร นอกจากเสียงเรียกร้องของร่างกายและอารมณ์ของตัวเองเท่านั้น เขาถือว่าไม่ได้บังคับใจใคร ต่างคนต่างได้!

ปีขาลส่ายหน้าซ้ำๆหยันๆกลับไปให้อีกฝ่าย

“เจ้าควรจะละอายกับสิ่งที่กำลังกระทำ” ร่างนั้นพูดย้ำอีก คราวนี้ดาวร้ายหนุ่มรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาตจิดๆ

“ผมว่าลุงเอาเวลาไปเก็บขยะขายซื้อข้าวกินดีกว่านะ”

“คนลำพองในสิ่งผิดเช่นเจ้าควรจะได้รับบทเรียน...”

ทั้งๆที่รู้สึกฉุน แต่ปีขาลก็หลุดหัวเราะเมื่อพลันนึกได้ว่า ชายแก่ตรงหน้า

ที่แท้ก็เป็นคนบ้า

“โอเคๆ” ชายหนุ่มพูดกั๊กหัวเราะ “อ้อ ลุงว่ามา จะให้บทเรียนอะไรผม”

“ถ้าเจ้าไม่รับปากข้าว่าจะเลิกเจ้าชู้มากรัก ข้าก็ขอสาปเจ้า หากเจ้ามีสัมพันธ์ทางกายกับสตรีอื่นที่มีเชื้อเนื้อคู่ ร่างกายเจ้าจะเล็กลงกลายเป็นเด็กอายุสิบขวบ!”

“ฮ่าๆๆ” คราวนี้ปีขาลระเบิดเสียงหัวเราะอย่างกั๊กไม่อยู่จริงๆ “ลุงนี่ซำดีจริงๆ มีสาปกันด้วย ว่าแต่เมื่อผมตัวเล็กลงแล้วเนี่ย ซิปนาวุธของผมจะเล็กลงด้วยหรือเปล่า” เขายื่นหน้าทำทะเล่ใส่แก

“นี่เจ้าไม่เชื่อข้าอะ” ชายชราเผยเสียงดังลั่น นำแปลกที่พอสั่นเสียงแกก็ปรากฏลมพัดกระโชกมาวูบใหญ่ ก่อนจะจางหายไป

“เชื่อคร้าบ เชื่อ...” ชายหนุ่มส่งเสียงล้อๆ “แล้วกั๊กแล้วจะแย เรื่องอื่นไม่ห่วง ห่วงเรื่อง ‘ซิปนาวุธ’ นี้แหละ ผมไม่อยากจะเสียสิ้นลายนะลุง...เออว่าแต่ไอ้เรื่องที่สาปให้เป็เด็กเนี่ย มันอยู่ในวรรณคดีเรื่องอะไรหรือ ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย เอ...หรือลุงเอาเรื่องโค่นหินไปเล่นลิเกด้วยหรือ ไอ้โฮ ไม่เลวนี่”

ขณะนั้นเองก็มีเสียงตะโกนเรียกหาเขาดังมาจากที่มงาน

“พี่เสื่อ...มาทานข้าวได้แล้วค่า”

ปีขาลหันไปยิ้มให้แกแล้วบอกว่า

“ผมไปก่อนนะ ขอบใจลุงมาก ผมไม่ได้หัวเราะเสียงดังอย่างนี้นานแล้วไปละ” เขาโบกมือลาแล้วหมุนตัวเดินจากมา ก่อนจะเลี้ยวออกจากซอยก็หันกลับไปตั้งใจจะส่งยิ้มและโบกมือให้แกอีกสักที แต่แล้วคิ้วเข้มก็ต้องขมวดเข้าหากันด้วยความแปลกใจ เมื่อพบว่าตรงนั้นไม่มีร่างของชายแก่แล้ว มันว่างเปล่าและเงียบเงียบ มีเพียงขยะกระดาดที่ปลิวเบาๆตามแรงลมพัดพาเท่านั้น

“อ้าว อะไรวะ หายไปทางไหนเนี่ย เร็วจริงๆ สงสัยจะมีทางลับ เอ๊ะหรือแเงจะหายตัวไป...” ประโยคหลังนี้ชายหนุ่มหัวเราะออกมาอีกด้วยความขำก่อนจะเร่งฝีเท้ากลับเข้าไปในกองถ่าย

หลังจากนั้นการถ่ายทำก็ดำเนินต่อไปจากฉากเมื่อครู่ และย้ายมาถ่ายในซอยตัน คราวนี้ผู้ที่มาเข้าฉากด้วยคือพระเอกคิวทองอย่างลาภิน หรือลาภ

เพื่อนสนิทของปีขาลนั่นเอง

เขาเข้าวงการก่อนหน้าลาภินหลายปี โดยเริ่มจากอาชีพนายแบบควบคู่ไปกับการเล่นละคร ช่วงแรกๆเหมือนไม่มีดวงทางด้านการแสดง เพราะมักจะได้รับแต่บทตัวประกอบ ละครที่รับบทเด่นก็ไม่ได้ออกอากาศ จนเขาชักท้อ แต่ลาภินคือตัวนำโชค นำลามมาให้สมชื่อ

ลาภินพาเขาไปพบพี่ต๊านา ซึ่งฝ่ายนั้นมองหน้าเขาขึ้นลงสองปราดก็ติดนิ้วเปาะ บอกว่าอย่างเขาต้องเล่นบทร้าย และนับจากวันนั้นชื่อปีขาล โสรถาวรก็ได้รับการจารึกในฐานะดาวร้ายหน้าหล่อฝีมือเฉียบของวงการเคียงคู่ไปกับพระเอกคู่บุญอย่างลาภิน

นอกจากพี่ต๊านาแล้ว ก็มีลาภินนี้แหละที่ปีขาลนับเป็นคนในครอบครัวอีกคน ระหว่างที่ทำงานอยู่นั้น ปีขาลไม่ได้นึกถึงชายแก่บ้าคนนั้นอีกเลย หากแต่เมื่อการถ่ายทำฉากสุดท้ายของวันนี้จบลงที่เขาต้องยิงตัวตายเพราะสำนึกในบาปต่อหน้าน้องชาย ซึ่งรับบทโดยลาภิน และผู้หญิงที่เขารักอย่างมีน หลังจากที่ถูกกำกับสังคัและเลิกกอง เขาซึ่งนอนตายอยู่กับพื้น ยังคงนอนหลับตานิ่งๆอยู่บนกระสอบทราย ระหว่างนั้นที่มงานก็รีเข้ามาเช็ดน้ำหวานสีแดงที่ใช้แทนเลือดตามขมับและเนื้อตัวออกให้

“เรียบร้อยครับ”

“ขอบใจน้อง” ปีขาลเอ่ยพลางลืมตาขึ้น แล้วก็ต้องร้องลั่นเมื่อปรากฏว่าบัดนี้ชายแก่บ้าเมื่อกกลางวันกำลังก้มหน้ามองเขาในระยะประชิด ส่วนที่มงานเดินลิวไปอีกทางแล้ว

“เฮ้ย! ลุง เล่นอะไรเนี่ย ผมตกใจหมดเลย” หลังจากปรับจ้งหะหัวใจให้ลดระดับลงเป็นปกติแล้วจึงพูดกับแก

“ถ้าไม่อยากจะตัวเล็กลง ไม่อยากให้ ‘อะไรๆ’ ในตัวเจ้าเล็กลง ก็เลิกทำร้ายผู้หญิงซะ แล้วรอคอยเนื้อคู่ของเจ้า”

ปีขาลหัวเราะเชิงระอา ยังไม่จบเรื่องนั้นอีกหรือนี้ เฮ้อ! ชายหนุ่มหัดกายลุกขึ้นนั่งและผลักร่างนั้นออกห่าง

“ไปลุง ผมไม่มีอารมณ์เล่นกับลุงแล้ว กลับบ้านเถอะ อยู่แถวนี้หรือเปล่า”

“เจ้าต้องเชื่อข้า ข้าเป็นเทวดาประจำตัวเจ้า” ร่างนั้นพูดขึ้นอีกด้วยท่าทางไม่สะทกสะท้าน

คราวนี้ปีศาจซังก่อนจะนิ่งเงียบไปด้วยท่าที่ครุ่นคิด...เป็นไปไม่ได้ใหม่ว่ารายการ“สาระ (ไม่) มี” ซึ่งเป็นรายการแคนดิดและหักหลังสุดฮิตกำลังดำเนินการป่วนเขาอยู่ ชายชราตรงหน้าไม่ใช่คนบ้าจริงๆ แต่อาจเป็นหนึ่งในทีมงานที่ส่งมาพิสูจน์ว่าเขาจะรับมือกับคนบ้าอย่างไร...

คิดได้ดังนั้น เขาก็จ้องไปหน้าของแกเพื่อสำรวจตรวจตราและจับสังเกต แต่ก็ต้องประหลาดใจ ด้วยว่าถึงอยู่ใกล้กันแค่อ้อมมือ เขาก็ยังมองเห็นหน้าแกไม่ชัด มันดูเลือนๆ รางๆ คล้ายมีใครนำกระจกใสๆ บางๆ มาคั่นหน้าแกไว้ สิ่งที่ชัดเจนกลับเป็นดวงตาแวววาว

ชายหนุ่มสลัดศีรษะไปมาด้วยความมีนง ก่อนจะพยายามเพ่งมองอีกครั้ง แล้วก็ต้องพ่นลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อคราวนี้มองเห็นหน้าแกได้ชัดขึ้น และแน่ใจทันทีเมื่อเห็นว่าใบหน้านั้นไม่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นแม้สักน้อย หากแต่กลับเปล่งปลั่งและผ่องใสราวกับชายหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับเขา

“แน่ะ แคนนี่ก็ไม่ลงทุน เอาคนหนุ่มมาแต่งแแก่เนี่ยนะ” ชายหนุ่มคิดขำๆ พลังนึกทวาทิที่จับมือกับ“เทวดา”ตรงหน้า เอวอะ ลองดูกันสักตั้ง ดูซิ ระหว่างเขากับโปรดิวเซอร์ ใครจะบ้าได้มากกว่ากัน

“เป็นมานานหรือยังลุง เทวดานะ” ชายหนุ่มย้อถามยิ้มๆ พลังกวาดสายตาทากล้องซึ่งอาจจะซ่อนอยู่มุมใดมุมหนึ่งแถวๆ นั้น

“หลายพันปีนั่น” ชายแก่ยังคงสวมบทเทวดาต่อไปไม่ลดละ

ปีศาจพยักหน้าหงิกหงัก “แล้วที่ลุงมานี่ มาให้บทเรียนผมงั้นหรือ”

“ใช่” น้ำเสียงแกสดใสขึ้นเมื่อเห็นว่าเขามีท่าที่สนใจและท่าทีจะเชื่อแก “เพราะคำอธิษฐานของคนรักคนแรกของเจ้าซึ่งเป็นคนดี หมั่นทำบุญสม่ำเสมอ นางต้องการให้เจ้าเลิกเจ้าชู้ เลิกทำกรรมกับผู้หญิงอื่นเสียที”

“อ้อ...” ปีศาจลากเสียงยาวด้วยสีหน้าระบายนอยยิ้ม

“แล้วยังมีพวกผู้หญิงที่เจ้าเคยทำร้ายจิตใจอีกด้วย พวกนางต่างต้องการให้เจ้าได้รับบทเรียนเพื่อเปลี่ยนมาเป็นคนรักเดียวใจเดียว เลยอธิษฐานต่อท่าน

ผู้เป็นใหญ่ในชั้นฟ้าทุกเช้าเย็น” ถึงคำว่า“ท่านผู้เป็นใหญ่” แกก็ยกมือไหว้เหนือศีรษะอย่างแสดงความเคารพยำเกรง

“อ้อ ท่านผู้เป็นใหญ่ก็เลยให้ลุงมาจัดการผม? งี้ลุงก็เป็นเทวดาตำรวจเอ๊ะ หรือเรียกว่าตำรวจเทวดาหว่า”

“ข้าคือเทวดาประจำตัวเจ้า” ท่านเทวดาไม่สนใจคำล้อเลียนของเขา และเปลี่ยนจากท่านิ่งยองๆ มาเป็นขัดสมาธิประจันหน้ากับปีศาจ “เจ้ากับข้าเคยเก้อกุลกันมาหลายภพชาติ...ชะตาของข้ากับเจ้าก็คล้ายคลึงกัน ยามนี้ข้าเองก็ถูกท่านองค์อินทร์ลงโทษเช่นกัน ด้วยว่าข้านั้นเจ้าชู้นัก ไปปล้ำเหล่านางอัปสรจนเดือดร้อนไปทั่ว โธ่ เป็นเทวดาวันๆ มิได้ทำการสิ่งใด แม้แต่จะเสวยก็เพียงนึกเอา แล้วจะสนุกได้เอียงไร และด้วยความอยากสนุกนั้นแล ข้าจึงต้องระเห็จลงมาทำความดีในเมืองมนุษย์ โดยมีเจ้าเป็นจุดหมาย เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเป็นคนดี มีรักเดียว และมั่นคงต่อนางผู้เป็นคู่แท้ เมื่อนั้นโทษของข้าก็จักเบาบางลงเช่นกัน”

คราวนี้ปีศาจหัวเราะเสียงดังแบบไม่เกรงใจใคร คนที่ได้ยินเสียงหัวเราะของเขาต่างหันมามองด้วยความแปลกใจ เพราะเขาหัวเราะอยู่คนเดียว

“โห พี่ชาย ท่องบทได้เป๊ะๆ เลยหรือนี่ เก่งวะ ตกกลงเป็นพระเอกลิเกมาก่อนจริงๆ ใช่มั๊ย ร้องให้ฟังหน่อยสิ” เขาขี้เกียจเรียกลุงอีกต่อไปแล้ว แต่ในที่ทีมงานก็คงรู้แล้วว่าเขารู้ทันและกำลังจะแก้งคนของพวกเขากลับ “อยากฟังวะ ลักก่อนก็ยังดี เดี่ยวผมช่วยรำให้ก็ได้นะ”

“ข้าไม่เข้าใจที่เจ้ากล่าว” ท่านเทวดาทำหน้างุนงง

“อะแน่ะ นืออย่าบอกนะว่าบนสวรรค์ไม่มีลิเกนะ” เขาย้อถามเสียงกลัวหัวเราะ “น่านะ ผมอยากฟัง ร้องให้ฟังหน่อย” พลังเอื้อมมือไปตบไหล่ฝ่ายนั้นเบาๆ หากชายชรากลับห้วยดกกายลุกขึ้น พลอยทำให้ปีศาจต้องลุกตาม น้ำเสียงของแกเคร่งขรึมขึ้นทันใด

“เจ้ารับปากข้าได้หรือไม่ ว่าจะเลิกมักมากในกาม เลิกทำลายหญิงอื่น แล้วรอคอยนางผู้เป็นคู่แท้ ไม่เช่นนั้นครั้งต่อไปที่เจ้ามีสัมพันธ์กับหญิงอื่น ตัวของเจ้าจะกลายเป็นเด็กสิบขวบทันที”

ปีศาจยกไหล่มองแกขำๆ โดยไม่พูดอะไร แวดตาของท่านเทวดาฉายแวว

อิดหนระอาใจ ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

“เอาละ ข้าถือว่าได้บอกไปแล้ว ต่อจากนี้ก็เป็นหน้าที่ของเจ้า” พูดจบก็ทำท่าจะหมุนตัวจากไป แต่ปีخالโวกว่า เขาตะปบไหล่แกไว้ได้ แล้วก็หันไปส่งเสียงคำราม

“พี่ชายจะไปก็ได้นะ แต่ฝากบอกโปรดิเวเซอร์และทีมงานด้วยว่า ถ้าจะเล่นกับผมนะ ให้เนียนกว่านี้หน่อย อย่างน้อยก็ควรหาข้อมูลเรื่องผมให้ดีกว่านี้... ศิรดาคนรักของผมตายด้วยอุบัติเหตุไปนานแล้ว ฉะนั้นเธอไม่มีสิทธิ์ลุกขึ้นมาอธิษฐานบ๊ายบ๊ายอะไรกับพี่หรอก”

คราวนี้ท่านเทวดาถึงกับหน้าเหวอ

“หา? ตายรี...ไม่นี่ นางยังอยู่” ฝ่ายนั้นยังแกล้งเล่นต่อจนปีخالอยากปรบมือให้ในความพยายาม “และนางนี้แหละจะเป็นหนึ่งในคนที่ช่วยเจ้าได้”

“จบละครสักทีเถอะพี่ชาย ฮ่าๆ เอาละ ผมขอตัวก่อนนะ ต้องไปทำงานที่อื่นต่อแล้ว” พูดจบเขาก็ตะปบไหล่ท่านเทวดาเบาๆ สองสามครั้ง ก่อนจะหมุนตัวเดินหัวเราะจากไป

ท่านเทวดาก็เลยได้แต่ทำหน้าละเหี่ยใจ

“ข้าพยายามช่วยเจ้าแล้วนะ...ข้าพยายามแล้ว” ลิ่นคำ ร่างนั้นก็ค่อยๆ โปรงแสงแล้วเลือนหายไปท่ามกลางแสงสีทองระยิบระยับของอาทิตย์ยามบ่ายจัด ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่าและสายลมที่ปลิวตัวเบาๆ

ตอนค่ำปีขาลมีงานพิธีกรในงานประกวดผู้หญิงที่เซ็กซี่ที่สุดในวงการ ซึ่งจัดโดยนิตยสารสำหรับผู้ชายฉบับหนึ่ง งานนี้ลิ่นคำไม่ได้ไปด้วย หากไม่สวยพริ้วเตือนพร่ำสอนราวกับเขาเป็นหนุ่มน้อย

“ไปกับใครก็กลับกับคนนั้นละ ฉันที้เกียจช่วยปัดรังควานให้...ไปละ แล้วอย่าลืมนะ พรุ่งนี้มีงานที่เซ็นทรัลเวิลด์ตอนสิบเอ็ดโมง แกไปคนเดียวนะ เพราะฉันต้องพาดริมกับซีไปพบผู้ใหญ่” เขาหมายถึงดาราสาวอีกสองคนที่ดูแลอยู่

“ไม่ลืมหรอกน่า” ชายหนุ่มยิ้ม มองตามร่างท่วมไปด้วยความรักและเคารพอย่างจริงใจ แล้วจึงหมุนตัวเดินไปยังรถส่วนตัวซึ่งจอดอยู่ที่ลานกว้างหน้าบ้าน

ครั้งนี้ใกล้จะถึง ดาวร้ายหนุ่มก็ต้องถอนหายใจพลางส่ายหน้าด้วยความระอา เมื่อเห็น“ท่านเทวดา”ยืนอยู่ข้างๆรถเขา เมื่อครู่เขาก็ลืมหรอกพินิจไปว่าทางรายการ “สาระ (ไม่) มี” ติดต่อมาตั้งแต่เมื่อไร ทำไมไม่บอกเขาสักคำ

“นี่จะให้เชื่อว่าเป็นเทวดาให้ได้ใช่ไหมเนี่ย” เขาพูดกลั้วหัวเราะขณะกตรีโมตประตุ

“อย่าเพิกเฉยในสิ่งที่ข้าบอก มิเช่นนั้นเจ้าจะเสียใจ” แกตอบเขาด้วยเสียงที่ทุ้มและกังวานอย่างประหลาด

“นั่นแน่ มีเสียงแอ็คโค่ด้วย เจ๋งจริงๆ” ปีخالว่าพลางเปิดประตูรถ “กลับบ้านเถอะ ทางรายการเขาไม่ได้ถ่ายแล้วละ” เขาบอกฝ่ายนั้นอย่างอารมณ์ดี อาจเป็นเพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าเขาจะได้เจอ ลิ่น และรู้ว่าค่าคีนี่ของเขาจะจบลงเช่นไร...

ท่านเทวดาทำหน้าน้อยใจ ที่จนแล้วจนรอดชายหนุ่มตรงหน้าก็ไม่ยอมเชื่อเสียที

“ตามใจ แล้วอย่ามาเรียกหาข้าก็แล้วกัน”